

РЕШЕНИЕ

№ 11479

гр. София, 20.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 45 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА К. ГЕОРГИЕВА**

при участието на секретаря **СИЛВИЯ К. ЗЛАТКОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕРГАНА К. ГЕОРГИЕВА** Гражданско дело
№ 20211110139221 по описа за 2021 година

Производство по делото е образувано по предявен от Г. Е. А. против /фирма/, иск с правно основание 439 ГПК за признаване за установено по отношение на ответника, че ищецът не му дължи сумата от 1509,46 лв., представляваща сума за доставена, но незаплатена топлинна енергия, както и сумата от 435, 01 лв., представляваща законна лихва, за които суми на 01.12.2004 г. е издаден изпълнителен лист на основание Заповед за парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр. дело № 07757/2004 г., по описа на 75-ти състав на СРС, за събирането на които е образувано изпълнително дело № 2011***040639 по описа на ЧСИ С.Х., рег.№ *** на КЧСИ, с район на действие СГС, поради настъпила давност съгласно чл.111, б.“в“ ЗЗД.

В исковата молба ищецът твърди, че давността за

вземането по изпълнителния лист е започнала да тече от влизане в сила на Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК и същата е изтекла три години след това. Сочи, че с издаването на изпълнителния лист и образуването на изпълнителното производство давността не е прекъсвана. Посочва, че в случая е налице и хипотезата на чл. 433, ал. 1, т. 5 и т. 8 ГПК горесцитираното изпълнително дело е следвало да бъде прекратено и то още към 2013 г.

По делото е постъпил писмен отговор на исковата молба в предвидения за това срок, депозиран от ответника, с който оспорва предявения иск по основание и размер. Твърди, че изпълнителното основание за издаване на процесния изпълнителен лист е било влязло в сила съдебно решение, а това правело приложима общата петгодишна давност. Поддържа, че претендираната давност е била прекъсната с подаването на молба за образуване на изпълнително дело № 2011***040639 ЧСИ С.Х., рег.№ *** на 08.04.2011 г., като от тази дата същата е спряла да тече и не е текла до 26.06.2015 г., когато е постановено ТР № 2/26.06.2015 г. Поддържа още, че давността е била прекъсвана и след образуване на изпълнителното дело с предприемане на редица изпълнителни действия.

В съдебно заседание ищецът Г. Е. А., редовно призована, не се явява, не изпраща представител. С молба вх. № 124158/16.06.2022г., адвокат Ч., като процесуален

представител на ищцата поддържа исковата молба и моли за уважаване на исковите претенции.

В съдебно заседание ответникът /ФИРМА/, редовно призован, не се представлява.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните събраните по делото писмени доказателства и като ги обсъди в тяхната съвкупност, съгласно изискванията на чл 235 ГПК и чл. 12 ГПК приема за установено от фактическа страна следното:

Разпоредбата на чл. 439 ГПК дава възможност на длъжника по изпълнително дело да оспори чрез иск изпълняемо право. Това право може да е установено с влязло в сила решение или да е предмет на издаден изпълнителен лист, издаден въз основа на заповед за изпълнение. Длъжникът по изпълнението може да оспорва дължимостта на сумите по влязлото в сила решение/разпореждане, и въз основа на което е издаден изпълнителен лист, само въз основа на факти, настъпили след издаването му. В конкретния случай ищецът се позовава на изтекла погасителна давност, юридически факт, настъпил след влизане в сила на заповедта за изпълнение, издадена по ч.гр.д. № 07757/2004г. по описа на СРС, 75-ти състав, въз основа на която, като годно изпълнително основание по смисъла на е издаден изпълнителен лист от 01.12.2004г., поради което и исковите са допустими. Без значение е и обстоятелството дали е

**прекратено, или не изпълнителното производство, тъй като
безспорно при прекратяване в хипотезата на чл. 433, ал.,т.8
от ГПК, каквато е настоящата, вискателят разполага с
възможността въз основа на изпълнителния лист да
образува ново изпълнително дело.**

**Не е спорно между страните, че въз основа на
изпълнителен лист от 01.12.2004г., издаден в
производството по ч.гр.д. № 07757/2004г. на СРС, 75-ти
състав на основание чл. 242, вр. чл. 237, б. „к“ от ГПК /отм.
срещу Г. Е. А., за сумата в размер на 1509,46 лева,
представляваща главница за доставена топлинна енергия,
ведно със законната лихва, за периода от 18.11.2004г. до
окончателно изплащане на вземането, за сумата в размер
на 435,01 лева, представляваща мораторна лихва върху
главницата и 38,89 лева разноси по делото, по молба на
ответника с № 7773/08.04.2011г. /ФИРМА/, като вискател,
е образувано изп.д. № 2011***0400 по описа на ЧСИ С.Х., с
рег. № *** в КЧСИ, с район на действие, районна на СГС.**

**Установява се от приетото по делото изп.д. №
639/2011г. по описа на ЧСИ С.Х., че последното е
образувано по молба на ответника с вх. № 7773/08.04.2011г.
като в хода на изпълнителното производство са извършени
следните изпълнителни действия: с разпореждане от
04.07.2011г. е наложен запор върху всички бъдещи
вземания на длъжника Г. А. в редица банки, както и върху
пенсията й, от която са правени удръжки, като**

впоследствие удържането на суми е преустановено при приложение нормата на чл. 446 от ГПК, считано от 01.09.2011г. На 15.12.2012г. се установява, че до ищцата е изпратена призовка за принудително изпълнение, чрез извършване на опис, изземване и оценка на движими вещи нейна собственост, находящи се на адрес в /АДРЕС/ на дата 21.02.2013г., като не се установява да е извършен опис, оценка и изземване на движими вещи от патримониума на ищцата по изпълнителното дело. С молба с вх. № 11823/21.02.2019г. вискателят е поискал извършване на нови изпълнителни действия. С постановление № 639/19.01.2020г. изпълнителното дело е прекратено в хипотезата на чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК.

Горното фактическа обстановка съдът приема за установена, между писмените доказателства няма противоречия, поради което съдът ги кредитира.

От систематичното тълкуване на разпоредбите на чл. 110 и чл. 118 ЗЗД следва, че погасителната давност е законоустановен период от време, през който носителят на едно вземане бездейства и с изтичането на който последният губи възможността да получи защита на правото си чрез средствата на държавната принуда. Погасителната давност е сложен юридически факт, включващ два елемента: бездействие на титуляра на правото и изтичането на определен период от време. В разпоредбата на чл. 110 ЗЗД е предвиден общият

петгодишен давностен срок, който намира приложение спрямо всички вземания, освен когато в закон не е установено изключение, каквито са хипотезите, регламентирани в чл. 111 ЗЗД. Съдът намира, че изпълнителният лист е издаден при действието на чл. 242, вр. чл. 237, б. „к“ от ГПК /отм./, на несъдебно изпълнително основание, поради което намира, че приложима в случая е кратката тригодишна давност.

Съгласно разясненията, дадени в т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по т. дело № 2/2013 г. ОСГТК на ВКС за вземанията започва да тече нова погасителна давност, считано от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие, независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител въз основа на негово възлагане. В цитираното тълкувателно решение изрично е посочено кои действия в изпълнителния процес имат характера на същински такива по принудително изпълнение, съответно с предприемането на които се прекъсва давността, а именно: насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица,

като е изяснено, че такива не са образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга.

С оглед конкретиката на процесния случай следва да се приеме, че по отношение на вземанията, обективирани в процесния изпълнителен лист, и в предвид периодичния им характер е започнала да тече нова погасителна давност, считано от датата на влизане на заповедта за изпълнение, която съдът приема в случая, че е датата на издаване на изпълнителния лист, доколкото е възпрепятстван да установи точната дата на влизане в сила на основанието въз основа на което е издаден изпълнителния лист. Изпълнителният лист е издаден въз основа на несъдебно изпълнително основание, поради което давността за погасяване на вземането е тригодишна. След като изпълнителният лист е издаден на дата 01.12.2004г. то до датата на образуване на изпълнителното производство – 08.04.2011г. давността за погасяване на процесните вземания е изтекла, като само на това основание исковете следва да бъдат уважени. Давността е изтекла, дори и съда да обоснове извод, че в случая приложима е общата петгодишна давност по чл. 110 от ЗЗД.

Въпреки това за повече яснота съдът следва да посочи

следното: Следва да се посочи, че прекратяването на изпълнителното производство в хипотезата на чл. 433, т.8 от ГПК не обоснова извод, че производството е недопустимо, тъй като същото не е прекратено в хипотезата на чл. 433, т.1 или т.2 от ГПК, по искане на вискателя или с удовлетворяване на вземането от длъжника. Кредиторът разполага с възможност да образува ново изпълнително производство, тъй като материалното право не се погасява, поради което не може да се отрече възможността на длъжника, при угроза от образуване на ново изпълнително производство, което застрашава имуществената му сфера, да предяви иск, с който да иска от съда да постанови решение, което със сила на присъдено нещо да установи между страните, че изпълняемото право не съществува и да го отрече. Следва да се посочи и принципната разлика между изтичането на преклузивния срок по чл. 433, т.8 от ГПК и давностния такъв по ЗЗД. При първия прекратяването на делото настъпва *ex lege* по силата на закона, а постановлението на ЧСИ има само оповестително действие, а с изтичане на давностния срок се погасява въобще възможността на кредитора да иска по принудителен ред удовлетворяване на вземането си, поради и което възраженията на ответника в тази връзка са неоснователни.

Следователно давността за погасяване на вземането е изтекла много преди образуване на изпълнителното дело, поради и което е безпредметно съдът да коментира ТР №

2/26.06.2015г. и дали, в предвид образуване на изпълнителното делото 2011г. давност от тогава до дата 26.06.2015г. е текла въобще, но само за яснота съдът ще посочи следното: съдът се консолидира принципно с ответника, че отмяната на ППВС № 3/18.11.1980г. поражда действие от датата на обявяване на ТР. Дадените с тълкувателните актове тълкувания на правната норма са задължителни за съответните органи и същите следва да я прилагат в смисъла посочен в тези актове, като това тяхно задължение отпада едва с отмяната им. От това следва, че последващите тълкувателни решения нямат подобно на първоначалните такива обратно действие и започват да се прилагат от момента, в който са постановени и обявени по съответния ред. В тези случаи, ако преди постановяване на новото ТР са се осъществили факти, които са от значение за съществуващото между страните правоотношение, които са породили правните си последици, то тези последици трябва да бъдат преценявани с оглед на тълкувателното ППВС или ТР, което е било действащо към момента на настъпването на последиците. В противен случай ще се придаде същинско обратно действие на новото ТР, което е недопустимо и съгласно чл. 14 ЗНА се предвижда само по изключение и то въз основа на изрична разпоредба за това. /Решение №316/01.11.2018г. по въззивно гр.д. №407/2018г. на ОС Враца; Решение №363/12.11.2018г. по въззивно гр.д. №489/2018г. на ОС Перник; Решение № 434 от 7.12.2018 г. на ОС - Бургас по т. д. № 191/2018 г.; Решение № 50 от

**11.01.2019 г. на РС - Стара Загора по гр. д. № 3746/2018 г.;
Решение № 609 от 18.12.2018 г. на РС -Дупница по гр. д. №
1943/2018 г./ И именно съобразявайки това решение съдът
установи, че изп.д. № 639/2011г. е образувано при
действието на ППВС № 3/1980г., но след изтичане на общия
давностен срок по чл. 110 от ГПК – петгодишен и на
тригодишния по чл. 111, ал.1, б. „в“ от ЗЗД. По него са
извършвани същински изпълнителни действия годни да
прекъснат давността едва на 04.07.2011г., когато е наложен
запор върху банковите сметки на ищеца, и до която дата
давността отдавна е изтекла. Следователно в предвид
периодичния характер на вземанията по договор за
доставка на топлинна енергия, давността е започнала да
тече като нововъзникнал факт, след приключване на
съдебното дирене в производството, в което е издадено
изпълнителното основание, както се посочи от съда на дата
01.12.2004г. и е изтекла на дата 01.12.2007г. По делото не се
представиха доказателства за предприети изпълнителни
действия годни да прекъснат давността до тази дата.
Предприетите и коментирани по-горе по образуваното след
изтичане на давността изпълнително дело, са извършени в
период, когато давността за погасяване на вземането е
изтекла.**

**По всичко гореизложено съдът намира така
предявените искове за основателни и като такива следва да
бъдат уважени.**

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал.1 от ГПК, право на разноски се поражда в полза на ищеца. Ищецът е освободен от заплащане на държавна такса с определение на съда от 20.09.2021г., поради и което и с оглед изхода на спора на основание чл. 78, ал.6 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на СРС дължимата държавна такса в производството в размер на 77,78 лева. Процесуалният представител на ищеца – адвокат Д. Й. Ч., ЕГН ***** от САК, с адрес на упражняване на дейността в /АДРЕС/, партер, претендира присъждане на адвокатско възнаграждение в хипотезата на чл. 38, ал.1, т.2 от ЗАдв, като в тази връзка по делото е представен договор за правна защита и съдействие, от който е видно, че страните са уговорили представителство в тази хипотеза, и което е достатъчно за съда да присъди възнаграждение в тази хипотеза. Така на адвокат Ч. с оглед цената на иска, правната и фактическа сложност на делото и на основание чл. 36 от ЗАдв., вр. чл. 7, ал.1, т.2 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, следва да и бъде присъдено възнаграждение в размер на 366,11 лева.

Водим от горното, Съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между

страните, по предявените от Г. Е. А., ЕГН *****, срещу /ФИРМА/, ЕИК *****, отрицателни установителни обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 439 от ГПК, че Г. Е. А. не дължи на /ФИРМА/, сумата от 1509,46 лв., представляваща сума за доставена, но незаплатена топлинна енергия, както и сумата от 435, 01 лв., представляваща законна лихва, за които суми на 01.12.2004 г. е издаден изпълнителен лист на основание Заповед за парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр. дело № 07757/2004 г., по описа на СРС, 75-ти състав за събирането на които е образувано изпълнително дело № 2011***040639 по описа на ЧСИ С.Х., рег.№ *** на КЧСИ, с район на действие СГС.

ОСЪЖДА /ФИРМА/, ЕИК *****, ДА ЗАПЛАТИ на адвокат Д. Й. Ч., ЕГН *****, от САК, с адрес на упражняване на дейността в /АДРЕС/, партер, сумата от 366,11лв., адвокатско възнаграждение, присъдено в хипотезата на чл. 38, ал.1, т.2 от ЗАдв.

ОСЪЖДА /ФИРМА/, ЕИК *****, ДА ЗАПЛАТИ по сметка на Софийски районен съд, сумата в размер на 77,78 лева, дължима държавна такса в производството в хипотезата на чл. 78, ал.6 от ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването на препис от същото на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____